

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 5Co/197/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1212225062
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 11. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Juraj Považan
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2014:1212225062.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Považana a členov senátu JUDr. Blanky Malichovej a JUDr. Milana Chalupku, v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., IČO: 35 807 598, Pribinova č. 25, Bratislava, zastúpeného Fridrich Paľko, s.r.o., IČO: 36864421, Grösslingova 4, Bratislava, proti odporcovi: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné námestie č. 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaniach navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 06. 12. 2013, č. k. 52C/197/2012-72 a proti uzneseniu zo dňa 25. 11. 2013, č. k. 52C/197/2012-70, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok a napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa potvrdzuje.

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa, ktorým sa voči odporcovi domáhal náhrady majetkovej škody vo výške 2.143,62 Eur a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 428,72 Eur z titulu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Bratislava II v exekučnom konaní. O náhrade trov konania rozhodol tak, že v konaní úspešnému odporcovi náhradu trov konania nepriznal, nakoľko mu žiadne trovy v konaní nevznikli.

Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že navrhovateľ v konaní nepreukázal splnenie všetkých zákonom stanovených predpokladov pre založenie zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom.

Zo spisu Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 39Er/2104/2010 zistil, že žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pod sp. zn. EX 15538/10 na podklade exekučného titulu, rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a.s. Bratislava zo dňa 01. 12. 2009, sp. zn. SR 20227/09 vydaného v prospech navrhovateľa (oprávneného) proti povinnej K. M., nar. XX. XX. XXXX, bola exekučnému súdu doručená dňa 09. 12. 2010. Súd rozhodol uznesením zo dňa 04. 01. 2011, č. k. 39Er/2104/2010-10, ktorým zamietol žiadosť o udelenie poverenia v časti dojednaného zmenkového úroku vo výške 0,25 % denne z dlžnej sumy 221,03 Eur od 19. 07. 2009 do zaplatenia z dôvodu, že rozhodcovský rozsudok zaväzuje v časti dojednaného zmenkového úroku na plnenie, ktoré je právom nedovolené a v rozpore s dobrými mravmi a platným právom. Dňa 14. 01. 2011 vydal exekučný súd poverenie č. 5102 090122*, ktorým poveril súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého vykonaním exekúcie na vymoženie uloženej povinnosti zaplatiť istinu 221,03 Eur spolu so zákonným úrokom vo výške 6 % ročne z dlžnej sumy od 02. 10. 2009 do zaplatenia, trovy konania 112,22 Eur, trovy exekúcie a trovy právneho zastúpenia v exekučnom konaní. Predmetné exekučné konanie nie je doposiaľ právoplatne skončené.

Na vykonaných dokazovaním zistený skutkový stav veci prvostupňový súd aplikoval ust. § 4 ods. 1 písm. a) bod 1., § 9 ods. 1, § 9 ods. 2, § 17 ods. 1, 2, 3, § 19 ods. 1, 2, 3, § 27 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase namietaného nesprávneho úradného postupu a ust. § 44 ods. 2, § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku v znení účinnom v čase podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Uviedol, že predpokladom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom ako zodpovednosti objektívnej, je kumulatívne splnenie podmienok, ktorými sú existencia nesprávneho úradného postupu, existencia majetkovej škody, resp. nemajetkovej ujmy a príčinná súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom. Nesprávnym úradným postupom v súlade s ust. § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. je aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote. Súd preto v tomto prípade neskúmal, či došlo k prieťahom v konaní, ale skúmal nedodržanie zákonnej lehoty. Podľa súčasného znenia zákona č. 514/2003 Z.z. všeobecný súd sám nie je oprávnený skúmať existenciu nesprávneho úradného postupu. Nakoľko však právna úprava zákona č. 514/2003 Z.z., účinná v období namietaného nesprávneho úradného postupu, nevyžadovala vychádzať pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prieťahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov alebo právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, súd v súlade s ust. § 27 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. dospel k záveru, že je oprávnený skúmať existenciu nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v nedodržaní zákonnej lehoty na vydanie rozhodnutia.

V konaní mal za preukázané, že v exekučnej veci vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 39Er/2104/2010 súd rozhodol o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie po 36 dňoch od jej podania. Z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku pritom vyplýva, že 15 dňová lehota platí len v prípade, že súd nezistí rozpor exekučného titulu so zákonom. V danom prípade však súd zistil čiastočný rozpor exekučného titulu so zákonom v časti zmenkového úroku. Zákon pritom neustanovuje žiadnu lehotu pre rozhodnutie o zastavení exekučného konania v časti zmenkového úroku. Zákon rovnako nerieši, v akej lehote má súd rozhodnúť, ak zistí čiastočný rozpor exekučného titulu so zákonom. Z ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného v čase podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie však tiež vyplýva, že 15 - dňová lehota neplatí v prípade, že exekučným titulom je vykonateľné rozhodnutie rozhodcovských komisií. Rozhodnutím rozhodcovskej komisie sa pritom rozumie aj rozhodcovský rozsudok, ako to potvrdzuje aj autentický výklad zákonodarcu, ktorý v tomto zmysle pozmenil znenie ust. § 41 ods. 2 písm. d).

Z vyššie uvedeného tak súd prvého stupňa vyvodil, že exekučný súd nebol v danom konaní viazaný 15 dňovou lehotou na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie.

K tvrdeniu navrhovateľa, že exekučný súd nelegálne postupoval, keď skúmal predložený exekučný titul, a to rozhodcovský rozsudok, súd poukázal na to, že exekučný súd nepreskúmaval v exekučnom konaní vecnú správnosť rozhodcovského rozsudku, ale len realizoval svoje oprávnenie vyplývajúce zo zákona, a to z ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, t. j. oprávnenie posúdiť, či tento exekučný titul nie je v rozpore so zákonom. Zákon v tomto ustanovení ukladá exekučnému súdu povinnosť vydať exekútorovi poverenie na vykonanie exekúcie až po vykonaní prieskumnej činnosti exekučného súdu, v rámci ktorej preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Znamená to, že postup exekučného súdu (prieskumná činnosť) ustanovený právnou normou, ktorou je v danom prípade Exekučný poriadok, bezprostredne predchádza a súvisí s rozhodovacou činnosťou exekučného súdu, ktorá sa prejaví v samotnom rozhodnutí vydaním poverenia na vykonanie exekúcie exekútorovi alebo zamietnutím žiadosti exekútora o udelenie poverenia v závislosti na výsledku prieskumnej činnosti exekučného súdu, ktorá predchádza vydaniu samotného rozhodnutia.

Súd prvého stupňa tiež poukázal na rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako aj Najvyššieho súdu Českej republiky (napr. rozsudky NS SR sp. zn. 4 Cdo 60/2003, sp. zn. 4Cdo 24/2004, rozhodnutie NS ČR sp. zn. 129/1997), ktorých závery sú aplikovateľné aj na činnosť súdu, ktorá sa prejaví v samotnom rozhodnutí, ako i že vydanie samotného rozhodnutia, nie je možné subsumovať pod nesprávny úradný postup.

V danom prípade výsledkom prieskumnej činnosti príslušného exekučného súdu podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 39Er/2104/2010 bolo vydanie rozhodnutia o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v časti dojednaného zmenkového úroku. Ak navrhovateľ namieta nesprávnosť právneho posudzovania otázky splnenia predpokladov a podmienok na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie exekučným súdom v jeho prieskumnej činnosti, vylučuje tým možnosť označiť tento postup za nesprávny na účely zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Právne posúdenie exekučného súdu, ku ktorému dospel v rámci prieskumnej činnosti, sa totiž premietlo v samotnom rozhodnutí, ktorým rozhodol o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v časti dojednaného zmenkového úroku. Žaloba navrhovateľa na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom, založená aj na namietanom nesprávnom úradnom postupe exekučného súdu spočívajúcom v nesprávnom právnom posúdení otázky splnenia predpokladov a podmienok na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie exekučným súdom v jeho prieskumnej činnosti, nebola preto podaná dôvodne.

K existencii majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ako druhého predpokladu vzniku zodpovednosti štátu za škodu, konajúci súd dospel k záveru, že navrhovateľ ich existenciu v konaní nepreukázal. Pokiaľ sa navrhovateľ domáhal náhrady majetkovej škody predstavujúcej náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky, vyvodil súd, že aj v prípade, ak by existovala možnosť vzniku škody, je možné uhradiť iba skutočnú škodu a ušlý zisk, ktorých vznik je povinný navrhovateľ preukázať. Navrhovateľ v konaní nepredložil ani neoznačil žiaden dôkaz preukazujúci vznik majetkovej škody a škodu vyčíslil paušálne za pracovné výkony zamestnancov, udržiavanie a správu informačného systému a za administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde. Prvostupňový súd nepovažoval paušálne vyčíslené administratívne výdavky za skutočnú škodu, nakoľko sa jedná iba o jednostranné tvrdenia navrhovateľa, ktoré nemajú oporu v predložených či označených dôkazoch.

Ak navrhovateľ uviedol, že z dôvodu ochrany osobných údajov, obchodného tajomstva a dôverných informácií nie je možné korešpondenčne predložiť účtovné doklady preukazujúce škodu spočívajúcu v administratívnych výdajoch, funkčných výdajoch, mzdových výdajoch a výdajoch spojených so stratou času zamestnanca, mal súd za to, že od začiatku konania mal navrhovateľ, ktorého v konaní zaťažovalo dôkazné bremeno, dostatok času a príležitostí na predloženie predmetných dôkazov aj inou ako korešpondenčnou cestou. Nakoľko navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal tvrdené skutočnosti, súd jeho návrh v časti o náhradu škody zamietol.

Požadovanú náhradu nemajetkovej ujmy navrhovateľ odôvodnil skutočnosťou, že samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom.

Právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vzniká v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom a ak nie je možné túto ujmu uspokojiť inak. Z uvedeného vyplýva, že nedodržanie zákonnej lehoty automaticky nezakladá nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. Aj tu platí povinnosť preukázania nemajetkovej ujmy, pretože okolnosť nedodržania zákonnej lehoty bez osvedčenia skutočností preukazujúcich dopad nesprávneho úradného postupu, jeho vplyvu, následkov na navrhovateľa v rôznych oblastiach pôsobenia, nemá za následok automatický vznik nároku na nemajetkovú ujmu. Konanie o náhradu škody a nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je totiž súdnym konaním, v ktorom platí zásada kontradiktórnosti a unesenia dôkazného

bremena účastníkom konania. Z uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 467/08 vyplýva, že právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom štátneho orgánu nie je absolútne, ale v záujme zaistenia právnej istoty podlieha zákonným obmedzeniam upravujúcim predpoklady na jej uplatnenie. Predpokladom na uplatnenie nemajetkovej ujmy v súlade s § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. je práve preukázanie následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote a následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení. Medzi prvky nemateriálnej ujmy u právnických osôb patrí povesť spoločnosti, ale taktiež neistota v plánovaní, rozhodovaní a problémy spôsobené vedeniu spoločnosti. Navrhovateľ uviedol, že nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. Navrhovateľ však svoje tvrdenia žiadnym spôsobom nekonkretizoval a ničím nepreukázal. Súd preto navrhovateľovi nemohol priznať náhradu nemajetkovej ujmy na základe jeho abstraktných tvrdení, keď nepreukázal a nekonkretizoval, aké podnikateľské postupy a aktivity boli ovplyvnené. Pokiaľ navrhovateľ tvrdil, že neexistencia akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu vyvolala u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť spoločnosti, súd mal za to, že navrhovateľ nevyužil svoju zákonnú možnosť podať sťažnosť na prípadné prieťahy. Navyše súd s poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30Cdo 675/2011 uviedol, že nepríjemnosti spôsobené členom vedenia spoločnosti možno zohľadniť iba v obmedzenej miere, a že v rámci odškodnenia právnickej osoby za nemajetkovú ujmu spôsobenú prípadnou neprímeranou dĺžkou konania by nemali byť odškodnené aj fyzické osoby, ktoré sa na právnickej osobe nejakým spôsobom podieľajú, nakoľko im nevzniká ujma priamo (nie je daná priama príčinná súvislosť).

Nemajetková ujma nezávisí automaticky len od konštatovania nedodržania zákonnej lehoty, ale aj od okolností jednotlivého prípadu. Zo strany súdu pri rozhodovaní o vydaní poverenia na vykonanie exekúcie bola potrebná dôkladnejšia analýza skutkového stavu a komplexnejšie právne zhodnotenie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, čo mohlo mať tiež za následok nedodržanie zákonnej lehoty na vydanie poverenia. S poukazom na uvedené skutočnosti súd prvého stupňa zhodnotil, že by bolo neprímerané a neúčelné, ak by navrhovateľovi, ktorý v spotrebiteľskej zmluve použil zmluvnú podmienku odporujúcu dobrým mravom, bola priznaná nemajetková ujma v peniazoch. Okrem toho súd vyslovil názor, že nedodržanie zákonnej lehoty na vydanie poverenia v tejto exekučnej veci nemohlo spôsobiť neistotu alebo vznik akejkolvek škody či nemajetkovej ujmy. Odhliadnuc od skutočnosti, že navrhovateľ nijako nepreukázal vznik skutočnej škody a nemajetkovej ujmy, je nepravdepodobné, že by za túto dobu došlo k tak závažnej ujme, ako popisoval navrhovateľ v návrhu. Súd tiež zdôraznil, že nie je prípustné, aby navrhovateľ prenášal podnikateľské riziko vo forme zániku, resp. riziko insolvencie povinného na súd. Pri posudzovaní formy a výšky nemajetkovej ujmy je potrebné zohľadniť aj jeho podnikateľskú aktivitu. Pokiaľ navrhovateľ poskytuje spotrebiteľské úvery fyzickým osobám s nízkou bonitou, musí byť uzrozumený s tým, že existuje riziko insolvencie povinného, a že exekučné konanie môže trvať pomerne dlho, čo so sebou nesie tak vyššie finančné náklady, ako aj psychickú záťaž. Súd mal za to, že vzhľadom na dĺžku času, ktorá ubehla od uplynutia 15- dňovej lehoty na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do rozhodnutia súdu a na ostatné okolnosti daného prípadu, je dostatočným zadosťučinením pre navrhovateľa konštatovanie porušenia jeho práva.

Súd sa nestotožnil ani s názorom navrhovateľa, že možno priamo porovnávať nemajetkovú ujmu za nedodržanie zákonnej lehoty na vydanie rozhodnutia a nárokom priznávaným Ústavným súdom Slovenskej republiky za prieťahy v konaní. Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch sa určuje s prihliadnutím najmä na osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, na závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote a na závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení. Výška nemajetkovej ujmy sa preto bude líšiť na základe individuálnych daností prípadu a z tohto dôvodu jej výšku nemožno paušalizovať.

Ak navrhovateľ v súvislosti s nárokom na nemajetkovú ujmu poukazoval na porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, súd poukázal aj na odôvodnenie rozsudku Krajského súdu v Nitre zo dňa 01.03.2012, sp. zn. 9Co/285/2011, v ktorom krajský súd výslovne uviedol, že samotné porušenie

práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov patrí výlučne do právomoci ústavného súdu. Súd preto nemohol skúmať porušenie ústavného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a žiadne konanie, v ktorom by bol konštatovaný prieťah v konaní sa nevedlo (navrhovateľ to ani netvrdil, ani nepreukázal). Je však potrebné zdôrazniť, že aj v prípade, že by sa potvrdilo porušenie základných práv navrhovateľa, aj v tomto prípade by bolo potrebné preukázať existenciu konkrétnej nemajetkovej ujmy. Navrhovateľ však vznik nemajetkovej ujmy žiadnym spôsobom nepreukázal.

Navrhovateľ nepreukázal ani splnenie tretieho predpokladu zodpovednosti štátu za škodu, a to existenciu priamej príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a uplatňovanou majetkovou a nemajetkovou ujmov. Ak by aj bol vznik majetkovej a nemajetkovej ujmy preukázaný, navrhovateľ nepreukázal, že by mu tvrdené náklady nevznikli aj tak. Navrhovateľ nepreukázal, že v prípade dodržania zákonnej lehoty na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie by došlo k priamo úmerne skoršiemu vymoženiu pohľadávky a skoršiemu skončeniu exekučného konania.

Keďže navrhovateľ nepreukázal splnenie všetkých predpokladov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, súd jeho návrh ako nedôvodný v celom rozsahu zamietol.

Za nedôvodnú prvostupňový súd považoval aj odporcom vznesenú námietku premlčania podľa § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. K vzniku škody, resp. nemajetkovej ujmy mohlo dôjsť najskôr po uplynutí 15 dňovej lehoty od doručenia žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (09. 12. 2010), teda dňa 24. 12. 2010. Prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, počas ktorého neplynú premlčacia doba, boli doručené odporcovi (podľa jeho vyjadrenia) dňa 23. 04. 2012. Návrh na začatie konania bol doručený súdu dňa 27.09.2012, t. j. pred uplynutím trojročnej premlčacej doby.

Proti uvedenému rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ, ktorý z odvolacích dôvodov uvedených v § 205 ods. 2 O.s.p. žiadal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 221 ods. 1 písm. f), g), h) O.s.p. v celom rozsahu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Súdu prvého stupňa vyčítal prejednanie veci v neprítomnosti právneho zástupcu navrhovateľa, nakoľko vo veci neboli splnené podmienky podľa § 101 ods. 2 O.s.p., keď navrhovateľ riadne a včas požiadal z dôležitých dôvodov, ktorých existenciu preukázal priloženými listinnými dôkazmi, o zrušenie nariadeného pojednávania a vyslovil, že trvá na osobnej účasti právneho zástupcu na predmetnom pojednávaní. Uvedeným postupom súdu došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti konania, keď navrhovateľ nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam a dôkazom odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal.

Navrhovateľ opätovne poukázal na skutočnosť, že sudcu, ktorému bola vec pridelená náhodným výberom na prejednanie a rozhodnutie veci, je potrebné z konania vylúčiť. Len samotná skutočnosť, že krajský súd nevidel dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Podľa navrhovateľa je tomu tak aj preto, že rozhodnutie krajského súdu o námietke zaujatosti je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach (napr. uznesenie Krajského súdu v Trnave zo dňa 17. 10. 2012, sp. zn. 11NcC/46/2012-24). Vzhľadom na navrhovateľom podanú ústavnú sťažnosť pre porušenie práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu, nebolo a nie je prípustné, aby sa pokračovalo v konaní, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca. Z uvedeného dôvodu navrhovateľ napadol aj vecnú správnosť výroku o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania. Meritórne rozhodnutie veci vylúčeným sudcom pritom neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj z dôvodu, že v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., proti ktorému je prípustné odvolanie.

V ďalšom navrhovateľ tvrdil, že vo veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. V situácii, kedy bolo vo veci potrebné vykonať dokazovanie listinami založenými v exekučnom spise a za stavu, kedy sa odporca vôbec nevyjadril k podanej žalobe, mal súd navrhovateľovi umožniť uplatňovať svoje stanoviská k skutkovým, ale aj právnym otázkam nastoleným samotným súdom v súvislosti s nesprávnym úradným postupom a výškou spôsobenej škody, a ak tak neurobil a vo veci s konečnou platnosťou meritórne rozhodol, porušil právo navrhovateľa na kontradiktórny súdny proces. Navyac z odôvodnenia rozhodnutia nie je poznateľný pôvod listín, oboznámením ktorých bolo vykonané dokazovanie, t.j. či sa skutočne jednalo o listiny založené v exekučnom spise. Prvostupňový súd tiež ignoroval ust. § 153b O.s.p. a vo veci nerozhodol kontumačným rozsudkom, ktorého základom by bol

navrhovateľom tvrdený skutkový stav, a to aj napriek tomu, že odporca na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k žalobnému návrhu, nereagoval.

V časti nepriznanej náhrady majetkovej škody navrhovateľ označil napadnuté rozhodnutie za nepreskúmateľné a arbitrárne, keď z odôvodnenia rozhodnutia vôbec nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu o tom, že majetková škoda navrhovateľovi nevznikla. Súdu vyčítal aj skutočnosť, že napriek jedinečnosti skutkového základu v tomto konaní, súd prvého stupňa odôvodnil svoje zamietavé rozhodnutie úplne rovnakými dôvodmi opísanými tými istými vetami ako v iných svojich rozhodnutiach, v ktorých vystupuje navrhovateľ a odporca, avšak v ktorých boli rozdielne skutkové okolnosti. Pri dodržiavaní práva navrhovateľa na odôvodnenie súdneho rozhodnutia nemožno ústavnoprávne akceptovať, že súd vytvára odôvodnenia rozsudkov formulárovým spôsobom.

Navrhovateľ nesúhlasil ani s tvrdením súdu, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník (povinný). V prípade, ak by došlo k rozhodnutiu súdu o návrhu v zákonnej lehote, náklady na správu by prešli na súdneho exekútora a boli by časom transformované do podoby trov exekúcie. Dlžník však nemôže byť zaťažený plnením náhrady nákladov tam, kde tieto vznikli z iného právneho titulu než je výkon exekúcie pre nezaplatenie pohľadávky veriteľovi. Pravým právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Nemôže byť teda ani tým, kto by znášal náklady spojené so správou pohľadávky, ktoré vznikli vykonaním nesprávneho úradného postupu. Navrhovateľ pritom chcel v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo, navrhovateľa nepočul podľa § 120 ods. 4 O.s.p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mal priestor navrhnúť a predložiť ďalšie dôkazy.

K návrhom uplatnenej náhrade nemajetkovej ujmy navrhovateľ uviedol, že súd žiadnym spôsobom nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva navrhovateľa na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, ako aj práv na prejednanie vecí v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Za irelevantné označil úvahy súdu o tom, aké spôsoby judikovania pohľadávky si navrhovateľ zvolil, naviac keď súdne rozhodnutia všeobecných súdov sú rovnocenné s rozhodnutiami rozhodcovských súdov, rovnako irelevantnými sú aj úvahy súdu o podstate a rozsahu podnikateľského rizika, ktoré nemožno pre existenciu čl. 2 ods. 2 Ústavy SR vzťahovať na možnosť vopred predpokladať porušovanie zákona štátnym orgánom a úvahy súdu o udržiavaní kontaktu súdneho exekútora, keď tento nemôže byť činný, kým nezíska poverenie na vykonanie exekúcie od súdu.

Odporca sa k podanému odvolaniu v súdom stanovenej lehote nevyjadril.

Odvolací súd, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok, prejednal odvolanie navrhovateľa bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

V prejednávanej veci súd prvého stupňa svoje rozhodnutie založil na správne a dostatočne zistenom skutkovom stave vecí, ktorý po právnej stránke správne posúdil a svoje úvahy, ktorými sa pri rozhodovaní riadil, aj náležite a presvedčivo odôvodnil (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Odvolací súd sa plne stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, podľa ktorého navrhovateľ v konaní nepreukázal splnenie všetkých zákonom kumulatívne stanovených podmienok pre založenie objektívnej zodpovednosti odporcu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom súdu v exekučnom konaní v zmysle zák. č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom v rozhodnom čase (existencia nesprávneho úradného postupu, vznik majetkovej škody, resp. nemajetkovej ujmy a kauzálny nexus medzi vzniknutou škodou a nesprávnym úradným postupom).

Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že exekučný súd rozhodol o žiadosti súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie voči povinnej K. po 36 dňoch od podania žiadosti. Vzhľadom k zneniu zák. č. 514/2003 Z.z. platného a účinného v čase namietaného nesprávneho úradného postupu (§ 9 ods. 1), súd prvého stupňa bol oprávnený posudzovať otázku nesprávneho úradného postupu aj nezávisle od výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti na prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým

sa rozhodlo o tom, že konajúci sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia majúceho za následok prieťahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, či právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorým by bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Z ust. § 44 ods. 2 v spojení s § 41 ods. 2 psím. d) Exekučného poriadku v znení účinnom v čase podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súd prvého stupňa správne a logicky vyvodil, že exekučný súd v danej veci nebol pri rozhodovaní o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie viazaný zákonnou 15- dňovou lehotou, nakoľko exekučným titulom v danej veci bol právoplatný a vykonateľný rozhodcovský rozsudok. Vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v lehote 36 dní od podania žiadosti, podkladom ktorej bol exekučný titul vo forme rozhodcovského rozsudku, preto nezakladá nesprávny úradný postup exekučného súdu z dôvodu porušenia povinnosti vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote. Za nesprávny nebolo možné označiť ani úradný postup exekučného súdu, keď posudzoval, či k žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie priložený exekučný titul nie je v rozpore so zákonom, čo zodpovedá povinnostiam exekučného súdu pri rozhodovaní o vydaní poverenia na vykonanie exekúcie podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku.

Súd prvého stupňa síce nad rámec, avšak správne konštatoval, že navrhovateľ, ktorého v konaní zaťažovalo dôkazné bremeno, nepreukázal ani zvyšné zákonom kumulatívne stanovené predpoklady pre založenie zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Navrhovateľ nepredložil v spore žiaden dôkaz preukazujúci vznik a výšku majetkovej škody, ktorá mu mala údajne vzniknúť nesprávnym úradným postupom exekučného súdu, a ktorú ako správne uviedol súd prvého stupňa, nemôžu odrážať paušálne vyčíslené administratívne výdavky, ktorých výšku nie je možné v závislosti od toho- ktorého prípadu verifikovať. Rovnako navrhovateľ nepreukázal ani existenciu priamej príčinnej súvislosti medzi nimi a dôvodosť uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Pre úspešnosť navrhovateľa v tejto časti návrhom uplatneného nároku skutočne nepostačuje len samotná okolnosť nedodržania zákonom stanovenej lehoty pre rozhodnutie súdu, ale ako uviedol súd prvého stupňa, navrhovateľa zaťažuje povinnosť preukázať dopad nesprávneho úradného postupu na navrhovateľa v rôznych oblastiach jeho pôsobenia, a to predovšetkým na jeho dobrú povesť. Navrhovateľ ani v tejto časti svoje všeobecné tvrdenia neodložil relevantnými dôkazmi. Vzhľadom na časový interval od podania žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie do rozhodnutia súdu (36 dní), sa odvolací súd plne stotožňuje aj s dedukciou súdu prvého stupňa, ktorý považoval vznik tak závažnej ujmy, ako ju opisoval a vyčíslil navrhovateľ, len za veľmi nepravdepodobný.

Správne pritom súd prvého stupňa prihliadol aj na možnú príčinu nedodržania lehoty pre vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, ktorej podkladom bol rozhodcovský rozsudok zaväzujúci v časti na plnenie v rozpore s dobrými mravmi, čo si vyžiadalo dôkladnejšie zhodnotenie skutkového a právneho stavu.

Vzhľadom k skutočnosti, že odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s vyššie uvedenými závermi súdu prvého stupňa a ich odôvodnením v napadnutom rozhodnutí, svoje rozhodnutie v súlade s § 219 ods. 2 O.s.p. obmedzil na konštatovanie ich správnosti.

Pre zdôraznenie správnosti postupu a záverov prijatých súdom prvého stupňa a v nadväznosti na odvolacie námietky navrhovateľa odvolací súd dopĺňa, že súd prvého stupňa svojím postupom neporušil právo účastníka konania na nestranného zákonného sudcu a spravodlivý kontradiktórny proces.

Odvolaciu námietku nestrannosti a zaujatosti konajúcej sudkyne vylučuje skutočnosť, že po postupe podľa § 16 ods. 1 O.s.p. bolo Krajským súdom v Bratislave ako nadriadeným súdom uznesením zo dňa 17. 10. 2012, č. k. 4NcC/95/2012-19 rozhodnuté, že zákonná sudkyňa JUDr. Alena Roštárová nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania danej veci. Ani v odvolacom konaní druhostupňový súd nezistil žiadne iné skutočnosti spochybňujúce nestrannosť zákonnej sudkyne.

Neobstojí ani námietka porušenia práva na kontradiktórny súdny proces, ku ktorej odvolací súd uvádza, že bezdôvodnou a ničím neospravedlnenou neúčastňou na pojednávaní, na ktoré bol navrhovateľ riadne a včas predvolaný, si tento sám zmaril možnosť dôsledne uplatňovať svoje práva a chrániť svoje záujmy. Aj napriek tomu, že podľa ust. § 5 ods. 2 O.s.p. sa manudukačná (poučovacia) povinnosť súdu nevzťahuje na účastníka v konaní zastúpeného advokátom, navrhovateľovi, resp. jeho právnenému zástupcovi bolo spolu s predvolaním na pojednávanie doručené aj procesné poučenie podľa § 101 ods. 2 a § 120 ods. 4 O.s.p., a preto si mal a musel byť vedomý následkov spojených so súdom neospravedlnenou neprítomnosťou na pojednávaní. Odvolací súd týmto nespochybňuje zásadu

kontradiktórnosti konania, pod ktorú možno subsumovať právo účastníka konania byť oboznámený s predloženými dôkazmi, vyjadriť sa k nim a podávať dôkazné návrhy, avšak nie je možný čisto absolútny, resp. formalistický výklad tejto zásady bez väzby s ostatnými zásadami občianskeho súdneho konania (napr. zásada hospodárnosti a plynulosti súdneho konania).

Navrhovateľ sa v tomto, podobne ako aj v iných odvolacích konaniach odvoláva na dôvodnosť svojej žiadosti o odročenie pojednávania pred prvostupňovým súdom, nedodržanie podmienok pre pojednávanie v jeho neprítomnosti podľa § 101 ods. 2 O.s.p. a nemožnosť rozhodnutia o procesnom návrhu na prerušenie konania spolu s meritórnym rozhodnutím veci. Z obsahu spisu je však zrejmé, že v predmetnej veci navrhovateľ nedoručil súdu žiadnu žiadosť o odročenie pojednávania, ani návrh na prerušenie konania a uvedené odvolacie dôvody nekorešponujúce so skutkovými zisteniami v danej veci sú len odrazom veľkého množstva typových podaní navrhovateľa na súdy, v ktorých tento postupne stráca prehľad.

Právne bezvýznamným je aj tvrdenie navrhovateľa, že mu postupom súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom, nakoľko prostredníctvom vykonaného pojednávania chcel predložiť dôkazy o výške vzniknutej majetkovej škody, a to znalecký posudok, ktorého vypracovanie zabezpečil, nakoľko povinnosťou účastníka konania je podľa § 120 ods. 1 O.s.p. označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, pričom navrhovateľ si túto povinnosť nesplnil, keď na existenciu znaleckého posudku ani v návrhu na začatie konania nepoukázal a tento v priebehu prvostupňového konania (a ani v odvolacom konaní) súdu nepredložil, a to aj napriek vedomosti o nariadenom termíne pojednávania. Súd prvého stupňa preto správne a v súlade s ust. § 101 ods. 2 druhá veta za bodkočiarkou O.s.p. prihliadol iba na obsah spisu a doposiaľ vykonané dôkazy.

Bez akéhokoľvek racionálneho základu sa odvolaciemu súdu javia aj tvrdenia navrhovateľa v tom smere, že z odôvodnenia rozhodnutia nie je poznateľné, či išlo o listiny (ktorými bolo vykonané dokazovanie) založené v exekučnom spise. Zo zápisnice o pojednávaní súdu je bez akýchkoľvek pochybností zjavné, že dokazovanie bolo súdom prvého stupňa vykonané výlučne oboznámením s listinnými dôkazmi tvoriacimi podstatný obsah exekučného spisu Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 39Er/2104/2010, ktorého oboznámenie požadoval samotný navrhovateľ. Inú skutočnosť nie je možné vyvodiť ani z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia.

Za neopodstatnenú považuje odvolací súd aj výčitku navrhovateľa, že súd prvého stupňa odôvodňuje rozhodnutia v obdobných veciach „formulárovým spôsobom“. Z úradnej činnosti je konajúcim súdom známe, že navrhovateľ podal na súdy množstvo žalôb týkajúcich sa rovnakých účastníkov s totožným skutkovým základom. Sám navrhovateľ všetky návrhy na začatie konania a nasledovné procesné návrhy odôvodnil identicky (t. j. „formulárovo“), pričom rozdiely sa týkajú iba čísel exekučných konaní, mien súdnych exekútorov a obdobia, po ktoré bol exekučný súd v omeškaní s rozhodnutím o návrhu na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, resp. návrhu na zmenu súdneho exekútora. Za tejto situácie nemožno súdu prvého stupňa vytýkať rovnaké, či obdobné odôvodňovanie vecí, pokiaľ vychádza zo správne zisteného skutkového stavu. Navyiac zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku nemožno vyvodiť, že by tento postup súdu prvého stupňa bol nezákonný.

Rovnako nedôvodnou je aj námietka arbitrárnosti a nepreskúmateľnosti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, ktoré plne zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozsudku uvedeným v ust. § 157 ods. 2 O.s.p., a preto nemôže zakladať odvolací dôvod podľa § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. (odňatie možnosti konať pred súdom). Odvolaciemu súdu sa javia byť bez akéhokoľvek racionálneho základu aj tvrdenia navrhovateľa v tom smere, že z odôvodnenia rozhodnutia nie je poznateľné, či išlo o listiny (ktorými bolo vykonané dokazovanie) založené v exekučnom spise. Zo zápisnice o pojednávaní súdu je bez akýchkoľvek pochybností zjavné, že dokazovanie bolo súdom prvého stupňa vykonané výlučne oboznámením s listinnými dôkazmi tvoriacimi podstatný obsah exekučného spisu Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 39Er/2104/2010, ktorého oboznámenie požadoval samotný navrhovateľ. Inú skutočnosť nie je možné vyvodiť ani z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia.

K meritórnej stránke sporu odvolací súd okrem okolností prípadu zohľadnených súdom prvého stupňa dopĺňa, že na lehotu, v akej exekučný súd rozhodol o žiadosti súdneho exekútora nielen v tejto veci, mohla mať vplyv aj skutočnosť známa odvolaciemu súdu z úradnej činnosti, a to že navrhovateľ návrhy na vykonanie exekúcií podával hromadne, t. j. v rovnakom čase zaťažil všeobecný súd väčším počtom

podaní. Rozhodujúcou však v tomto smere bola súdnou praxou precizovaná potreba materiálneho prieskumu súladnosti exekučného titulu (i návrhu na vykonanie exekúcie a žiadosti o vydanie poverenia) so zákonom, ktorú je potrebné vykladať aj v kontexte zák. č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov, a ktorý podľa § 45 ods. 1 a 2 umožňuje zastaviť výkon rozhodcovského rozsudku alebo exekučné konanie, ak zistí v rozhodcovskom konaní nedostatky podľa § 45 ods. 1 písm. b) alebo c), t. j. ak rozhodcovský rozsudok má nedostatok uvedený v § 40 písm. a) a b) (rozhodcovský rozsudok bol vydaný vo veci, ktorá nemôže byť predmetom rozhodcovského konania alebo bol vydaný vo veci, o ktorej už predtým právoplatne rozhodol súd alebo sa o nej právoplatne rozhodlo v inom rozhodcovskom konaní) alebo ak rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporujúce dobrým mravom. Dôležitou skutočnosťou potvrdzujúcou závery súdu prvého stupňa o správnosti prieskumnej činnosti exekučného súdu pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora na vykonanie exekúcie je to, že exekučný súd je oprávnený na zastavenie výkonu rozhodcovského rozsudku alebo exekučného konania aj bez návrhu v prípade zistenia nedostatkov podľa § 45 ods. 1 písm. b), c) zák. o rozhodcovskom konaní.

Záverom odvolací súd pripomína, že z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva síce povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán, avšak len potiaľ, pokiaľ majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, I. ÚS 352/6, II. ÚS 220/08, III. ÚS 12/07, IV. ÚS 163/08). Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, preto postačuje prezáver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, IV. ÚS 112/05).

Napadnutým uznesením zo dňa 25. 11. 2013, č. k. 52C/197/2012-70 súd prvého stupňa rozhodol o tom, že navrhovateľovi nevracia súdny poplatok za uplatnenie námietky zaujatosti. S poukazom na ust. § 11 ods. 1 zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov vyhodnotil žiadosť navrhovateľa o vrátenie súdneho poplatku ako nedôvodnú. Poukázal pritom aj na názor Krajského súdu v Bratislave, podľa ktorého v návrhu navrhovateľa na prikázanie veci inému súdu z dôvodu vhodnosti je obsiahnutá aj námietka zaujatosti vznesená voči všetkým sudcom Okresného súdu Bratislava II, a preto neobstojí argumentácia navrhovateľa, že išlo o spoplatnenie fiktívneho návrhu, ktorý nikdy nepodal. Krajský súd rozhodol len o vylúčení sudkyne JUDr. Pacherovej z prejednávania a rozhodovania, ktorá však nie je zákonnou sudkyňou prejednávajúcou túto vec. Za dôvodne vznesenú námietku sa pritom dá považovať iba taká, ktorá by viedla k vylúčeniu zákonného sudcu v danej veci. Prípadné vylúčenie iného sudcu konajúceho súdu nemá vplyv na posúdenie odôvodnenosti podanej námietky zaujatosti. Posudzovanie zaujatosti iných sudcov ako sudcu zákonného by malo význam iba vtedy, ak by došlo k vylúčeniu zákonného sudcu, k čomu však v danej veci nedošlo.

Proti uvedenému rozhodnutiu podal navrhovateľ v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom navrhol napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a rozhodnutie, alebo alternatívne zmeniť tak, že súd navrhovateľovi vráti súdny poplatok za námietku zaujatosti v sume 66 Eur. Súdu prvého stupňa vyčítal nesprávne právne posúdenie veci, keď uzavrel, že námietka zaujatosti je dôvodná len vtedy, ak dôjde k vylúčeniu sudcu, ktorý je aktuálne konajúcim sudcom. Opätovne namietal, že vo veci nepodal námietku zaujatosti. Je nepochybné, že navrhovateľova (ne)námietka zaujatosti bola odôvodnená, nakoľko len na jej základe došlo k vylúčeniu aspoň jedného sudcu. A contrario (ne)námietka zaujatosti by nebola podaná odôvodnene v prípade, ak by na jej základe nedošlo k vylúčeniu žiadneho sudcu, čo zjavne nie je okolnosť prejednávanej veci.

Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania vec prejednal podľa § 212 ods. 1, § 214 ods. 2 O.s.p. bez nariadenia pojednávania a po preskúmaní veci dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o nevrátení súdneho poplatku za námietku zaujatosti nie je dôvodné.

Súd prvého stupňa postupoval správne, keď o žiadosti navrhovateľa na vrátenie súdneho poplatku rozhodol tak, že súdny poplatok za uplatnenie námietky zaujatosti v konaní mu nevrátil, nakoľko navrhovateľ v návrhu na začatie konania uplatnil námietku zaujatosti voči všetkým sudcom Okresného

súdu Bratislava II a z rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave o námietke zaujatosti je zrejmé, že táto nebola uplatnená dôvodne, keď z prejednávania a rozhodovania danej veci nebola konajúca sudkyňa vylúčená a nedošlo ani k požadovanému vylúčeniu všetkých sudcov prvostupňového súdu.

Vzhľadom k skutočnosti, že odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil aj s odôvodnením napadnutého uznesenia, v súlade s § 219 ods. 2 O.s.p. obmedzil odôvodnenie potvrdzujúceho rozhodnutia len na konštatovanie správnosti dôvodov uvedených súdom prvého stupňa.

O trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p., § 142 ods. 1 v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p., a v odvolacom konaní úspešnému odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko si ju neuplatnil.

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.